

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. august 2003 af tribunal d'instance du VIIème arrondissement de Paris i sagen Waterman SA mod Directeur général des douanes et droits indirects

(Sag C-400/03)

(2003/C 275/53)

Ved kendelse afsagt den 21. august 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. september 2003, har tribunal d'instance du VIIème arrondissement de Paris i sagen Waterman SA mod Directeur général des douanes et droits indirects forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i strid med toldtariffen, at den forklarende bemærkning til den kombinerede nomenklatur's pos. 4202 12 11 og 4202 12 19 præciserer, at udtrykket »Af plader eller folier af plast« skal forstås således: »Består en beholders yderside af et sammensat materiale, hvis yderste lag er en plade eller folie af plast, som er synligt med det blotte øje (f.eks. vævet stof af tekstil i forbindelse med en plade eller folie af plast), er det uden betydning for tariferingen i disse underpositioner, om pladen eller folien er blevet fremstillet særskilt før fremstillingen af det sammensatte materiale, eller om plastlaget er fremkommet ved, at et plastmateriale er påført basismaterialet (f.eks. vævet stof af tekstil), forudsat at det yderste lag er synligt med det blotte øje og i udseende ligner en forud fremstillet plade eller folie af plast«?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 8. september 2003 af tribunal de grande instance du Mans i sagen Procureur de la République mod Olivier Dupuy og Hervé Rouvre

(Sag C-404/03)

(2003/C 275/54)

Ved afgørelse truffet den 8. september 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. september 2003, har tribunal de grande instance du Mans i sagen Procureur de la République mod Olivier Dupuy og Hervé Rouvre forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser om begrænsning af markedsføring af farlige stoffer og præparater, navnlig bestemmelserne i direktiv 76/769 (1) og direktiv 94/60 (2) af 20. december 1994, forbudt at markedsføre tørremidler (siccativer) til privat brug, når disse produkter indeholder bly sammensætninger, der klassificeres som reproduktionstoksiske, eller er der i henhold til de pågældende bestemmelser mulighed for at anvende undtagelsen for »kunstnerfarver« på de nævnte produkter?

(1) Rådets direktiv 76/769/EØF af 27.7.1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (EFT L 262 af 27.9.1976, s. 201).

(2) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/60/EF af 20.12.1994 om fjortende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (EFT L 365 af 31.12.1994, s. 1).

Sag anlagt den 29. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-407/03)

(2003/C 275/55)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. september 2003 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. van Beek og M. Huttunen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (1), idet det ikke i sine retsfor skrifter med tilstrækkelig bestemthed har foreskrevet, at alle projekter, herunder også dem, der skal underkastes en miljøpåvirkningsvurdering, skal underkastes en vurdering i overensstemmelse med reglerne.
- 2) Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet om bevaring af naturtyper, idet det ikke i sine retsforskrifter med tilstrækkelig bestemthed har foreskrevet, at alle projekter, herunder også dem, der skal underkastes en miljøpåvirkningsvurdering, skal underkastes en vurdering i overensstemmelse med reglerne. Søgsmålet er alene på grund af denne omstændighed begrundet.

Republikken Finland har i sit svar på åbningsskrivelsen gjort den opfattelse gældende, at hvad angår projekter, som er omfattet af loven om miljøpåvirkningsvurdering, kan opklaringen af sagens omstændigheder under proceduren med miljøpåvirkningsvurdering også anses for en vurdering af miljøpåvirkningen i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i § 65 i luonnonsuojelulain (lov om naturbeskyttelse). På denne måde undgås en dobbelt procedure. Republikken Finland har bekræftet dette standpunkt i sit svar på den begrundede udtalelse.

For så vidt som Republikken Finland har henvist til praktiske vanskeligheder med hensyn til tilpasningen af sine retsforskrifter i overensstemmelse med sine traktatmæssige forpligtelser, skal der henvises til Domstolens faste praksis, hvorefter sådanne interne vanskeligheder for en medlemsstat i forbindelse med vedtagelsen af love og administrative forskrifter ikke kan fritage medlemsstaten for sine fællesskabsforpligtelser. Desuden skal der i henhold til Domstolens faste praksis ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en medlemsstat ikke har efterkommet sine fællesskabsforpligtelser, tages udgangspunkt i situationen i medlemsstaten, som den var ved udløbet af den frist, der er fastsat i den begrundede udtalelse.

Indtil nu er der efter Kommissionens kendskab ikke blevet truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at tilpasse de nationale retsforskrifter til direktivets artikel 6, stk. 3, eller Kommissionen er under alle omstændigheder ikke blevet underrettet herom.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Sag anlagt den 30. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-408/03)

(2003/C 275/56)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. september 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Condou Durande og M.D. Martin, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien
 - har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 EF og direktiv 90/364/EØF om opholdsret, idet det gør det til en betingelse for unionsborgeres opholdsret, at de råder over tilstrækkelige personlige midler,
 - har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 90/364/EØF om opholdsret (¹), i henhold til artikel 4 i direktiv 68/360/EØF om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiedømmede (²), i henhold til artikel 4 i direktiv 73/148/EØF om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser (³), i henhold til artikel 2 i direktiv 93/96/EØF om opholdsret for studerende (⁴), og i henhold til artikel 2 i direktiv 90/365/EØF om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet (⁵), idet det har foreskrevet mulighed for automatisk at meddele et påbud om at forlade territoriet til unionsborgere, der ikke inden for en fastsat frist har fremlagt de dokumenter, der er påkrævet for at opnå en opholdstilladelse,
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De belgiske bestemmelser og belgisk administrativ praksis strider mod fællesskabsretten, for så vidt som der fastsættes:

- en betingelse om at råde over tilstrækkelige personlige midler.

Artikel 1 i direktiv 90/364/EØF stiller krav om, at unionsborgere godtgør, at de råder over tilstrækkelige midler til dem selv og medlemmerne af deres familie, men ikke om at midlerne tilhører dem selv. For værtsmedlemsstaten indfører direktivet et fleksibelt garantisystem, som kan udvikle sig med tiden, og som er bestemt til at give unionsborgere mulighed for let at bevæge sig på medlemsstaternes område uden at skulle godtgøre, at de råder over midler til deres underhold under hele opholdets varighed. De belgiske myndigheders argumentation tilsigter at indføre supplerende garantier med henblik på ab initio at undgå, at unionsborgere bliver en byrde for det sociale system, hvilket i sig selv strider mod ånden i direktiv 90/364/EØF.